

Németh István Péter

Kihullt lapok egy verses családtregényből

1

A Dunántúl kellős közepén

Hegyekről le-legörg a bazalt, szelek élezik egyre,
És édesvizi mészkő – mint a csiperke – a sínnél.
Szürke zakója zsebében a naptár szíve felől, már
'55-öt mutatott, és nyár perzselte Tapolcát.

Sandból írta a diploma-dolgozatát mielőtt még
Végleg e kisvárosba le nem szállt édesapám a
Pesti vonatról. Egy év telt albérleti zugban.

Mustszagu Fő utcán vele szembe ha jöttek,
Mindig előre emelte kalapját, annyi diák s új arc:
Ágh István és Konczek Jóska köszönt neki vissza.

Tudta, világának közepén van e helyt, mert
Látta a kőgyűrűt ott, a Malom-tó pont' origóját,
S édesanyámat e parton csókolhatta először.
Árnyukat egybekavarta kerék vízen az éggel.

2

I. M. Németh Péter

Édesapámnak az atyját Tóti, Csobánc, Badacsony-hegy
Látta a tó partján növekedni fiúcska-parasztnek,
Ki F'renc Jóska alatt lett még kántor-tanító. És
Bár kijutott a háboruból neki is kisidőre,
Sorsának présén mindig szoritott egyet a rút
Historiánk. Tanította csupán folyvást falunépét
Szemzeni, oltani, vetni búzát-betüt, és hogyan is kell
Megszólítani a győzteseket. Hasztalanul. Mert
Internálták, s később sem hagyhatta el Örsöt.
Kérvényt írt. Árpád fia mellett jönne csak illón,
Megkérhesse kezét majd Tóth Judit-édesanyámnak.

Mégis: e dúvad-időtől ment maradott ahogyan le-
Térdelt míg sarabolta a gazt, és drága tükéit
A kötözéskor – akár régen nagyanyát – megölelte.

3

Gulácsi aszály

Hús vasizú vizek ömlenek össze a tóba köröttem:
 Kékkút s Vérkút – vallanak erre a helynevek éppen...
 Még nem is ismerték, mi a szóda?, de így higitották
 Erdei szedres itókájuk gyerekek, borukat meg
 Felnőttek s vének Füred, Örs és Pálköve partján.
 Enyhült Berzsényi májbaja hogy poharán emelintett –
 Források közelében a költők sem henye lények:
 Berda, Szabó és Rónay róttá a verseit itten.

Ittam amíg lehetett magam is, de apadt hozamuk. Míg
 Évek alatt vöröses lett minden edény fala bévül,
 Hosszu sorokba beálltunk 5 literes demizsonnal,
 S édesapám tartott – ne unatkozzak nagyon akkor –
 Szóval, hisz a csap oly' keskenyke sugárba adott csak,
 Mint a sokadszorra huzott prés; könnye alig volt.

4

Boreász

„...ebbe a vízbe csak férfiak fulladnak bele.”
 (Cholnoky Viktor)

Nyári vihar jött: váratlan volt az valahányszor.
 Addig hitte az ember a régi görög meseszókat,
 Ded Cyrenét és pannoni habtündért, kicsi nymhát...
 Nádbuga bókolt, s már zúdult Boreász a Bakonyból.
 Essőcsepp a kövér ujjbegy, s a füzeknek a szép zöld
 Hosszu hajába fogódzott, hogy jajgattak a parton.

Bánya bazaltja se robbant föl zajosabban az égnél,
 Mely csak hirtelen elfeketült, s lila és arany alján
 Megcsavarodtak a mennyei fák villám-gyökerestül.
 Átszögezett fügelombokon és szőlő levelén, sőt
 Kordonok ákác oszlopait hasogatta jegével.
 Szörnyü fuvalma kavarta a szennyet a szürke tükörre,
 Min szinezüst csak a tajték: tébolyodottak kifehéřült
 Kontya bomol ki – legyen legalább takarója Hylásznak.

5

A sohsem-együtt utak apámmal

Távol-időben jártunk egymás lába nyomában.
Fél Európán én, te egészen is át. Ugyanúgy szólt
Ménesi úti rigó a fülünkbe, s a Károlyi kertben
Harminc évvel utánad az én padomon riadott föl
Gerle, pedig csak könyvre hajoltunk. Néztük a bécsi
Dómnak a pécsi cserép-tetejét, hogy kék a Pozsonynál
Hömpölygő Duna is, s hogy mandula nyílik a várnál
Még Munkács környékén. Sem Csáktornya körül, sem
Másutt nem gombásztuk az erdőt, inni sem ittunk
Együtt bármi örömré, Apám, soha Franciahonban.

Ámde néhány hónapnyi különbséggel kiutaztunk –
Mentünk, lássuk, megvan-e még Európa, ha hittük?
Francia, német, orosz, török emberek – ott a hugom már!
A Szőlős Saarburgi madonna vigyázza a léptünk.

(Tapolca, 2009.)

Gyimesi László

Nézel utánam

Akiket szeretek, többnyire befogadnak,
A hatalmasoknak nincs köze hozzám,
Nekem sincs közöm a hatalmasokhoz.

Holnap már nem leszek veletek,
Éjfélre jár, leng, leng a mérleg,
Baljában úr, jobbában a semmi.

Hová szöktem a parányi téridőből?
Nézel utánam, mint szolgálók a rendnek,
Úgy tűnök el, ahogyan éltem, idegenül.

Segedelem

J.A.-nak

Repedt macskámon kályha ül
Ne tartsd az eget hogyha dül
A kék tehén ma holdat ér
Jégek térből dől a tél
Nyílik a szfinxek kőszeme
Iszapot szór a gyász-zene

Záródal

Ne lépj rá a versküszöbre!
Rezedaszó zeng a kertben.
Hiányoznak még a rigók,
Bár a tervben voltak ketten.
Szerepelt egy házi tigris,
Elefánt is, nagy csapatnyi...
Álmok, tervek. Csattog az ég.
Elbúcsúznék. Nektek annyi.

Szűk Balázs

Darázshant, 2013

1.

A bátraknak nincs itt joga:
Vagyunk az élet potroha.
S ím halál szó-hava hull ránk,
Isa pur: ezernyi fullánk.

2.

A kocka el van vetve,
A hit már eltemetve,
És béred, jaj, feledve,
Bukásod pecsételve.

3.

Ez volt utolsó roppanás,
Lelkemre dőlt a ház:
E zúzmarát síró múlt,
És szép könnyem egyre hullt.

Alföldi Delphoi

Fürkészve állok,
Halott zsarátnok.
Születtem jósnak:
Jövő-hajósnak.

Amikor...

Amikor megsebeztek, nem kötöttél be,
Amikor bántottak, nem vigasztaltál,
Amikor fáradt voltam, nem adtál álmot,
Amikor megloptak, engem hibáztattál.
Amikor vágytam tested, féltél tőlem,
Amikor lenéztek, megvetően bólítottál,
Amikor csalódtál bennem, nem láttad megbánásom,
Amikor lelöktek, sárban hagytaál.
S most úgy nézel rám,
Mint gyermek, aki kér
Ki mindenben anyát remél.
Mit tehetnék:
Karomba veszlek és
Elaltatom a fájdalmat...